

... Som hun nu gik dør frem og tilbage langs Tjørnehegnet, standsede hun med ét sine rastløse Strikkepinde, løftede Hovedet og lyttede. Det forekom hende bestemt, at hun havde hørt Havelaagen knirke.

Ganske rigtigt! Derhenne for Enden af Gangen kom en lang, hældøret Bondemand listende ind i Haven.

Rynkerne i hendes lille graa Ansigt trak sig sammen. Hvem kom nu og bragte Forstyrrelse? ... Nu standsede Manden og saa' sig forsigtigt omkring.

Aa — den Bevægelse kendte hun! Det var jo Væver Hansen ovre fra Skibberup. Naa, han skulde være velkommen.

I det samme fik Manden Øje paa hende og nærmede sig med betænksomme Skridt.

„Velkommen,“ hilste Frk. Katinka med et Nik, dog uden at give Haanden. „Saa De er ... kommen her over ... i Dag, Jens Hansen. Har De maaske ... noget Ærinde her?“

I Væverens fregnede Ansigt med det rødlig, tyndtvoksende Skæg bredte der sig et skævt Smil, mens han skottede ned til hende med et opmærksomt undersøgende Blik.

„Aa ja, Noget har man jo immer at pusle
Dommens Dag.